

ת"פ 9048/01/21 - מדינת ישראל נגד בן חיים אדרי

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 9048-01-21 מדינת ישראל נ' אדרי

כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא	בפני
מדינת ישראל	בעניין:
נגד	
בן חיים אדרי	הנאשם

גזר דין

רקע:

1. בתאריך 2.12.2021 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

על פי כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היה הנאשם סוהר בכלא אוהלי קידר (להלן: "**הכלא**") בבאר שבע והמתלונן עצור בכלא.

ביום 15.4.19 בעת שהנאשם שהה בקרבת המתלונן, הנאשם סבר, כי המתלונן קילל אותו ואת ילדיו. הנאשם נכנס לתא בו שהה המתלונן והכה אותו באמצעות אלה שהייתה בידו.

כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן פצעים בגבה הימנית ושפשופים בחלקי גופו.

2. בדיון מיום 12.2.2021 עתרה ההגנה להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן לעניין העונש. ההגנה ביקשה גם לבחון את סוגיית ההרשעה. המאשימה לא התנגדה להפניית הנאשם לקבלת תסקיר.

תסקיר שירות המבחן:

3. בתסקיר מיום **22.6.22** פורטו הנסיבות האישיות של הנאשם. הנאשם בן 31, נשוי ואב ל-2 ילדים בגילאי 2-4, עובד מזה עשרה חודשים בחברה בתחום תשתיות חשמל וסטודנט שנה שנייה לתואר

הנדסאי בניין. הנאשם שירת שירות צבאי מלא כלוחם וכמפקד ביחידה קרבית וכיום משרת כחייל במילואים. לאחר שירותו הצבאי עבד בתחום האבטחה לתקופה קצרה ולאחר מכן התגייס לשירות בתי הסוהר ושירת שם במשך 7 שנים עד פיטוריו לפני כשנה עקב ההליך הפלילי. הנאשם ציין, כי שאף להמשיך לעבוד בשירות בתי הסוהר, וחוות דעת מפקדיו חיוביות.

נמסר, על ידי הנאשם, כי החברה בה מועסק מספקת שירות בעיקר לגופים ביטחוניים, כאשר התנאי לכך הוא היעדר הרשעות פליליות.

ביחס לעברו הפלילי, עולה כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

בהתייחס לעבירה הנוכחית, הנאשם מודה בביצועה ולוקח אחריות על מעשיו. מסר, כי במהלך משמרת קליטת העצורים בבית הסוהר המתלונן קרא לו וכשהגיע אליו המתלונן דיבר אליו באופן פוגעני ומאיים והוא בתגובה היכה אותו כמתואר בכתב האישום המתוקן. הנאשם ציין, כי תקופה ארוכה עבד באגף הקליטה והכיר את נהלי העבודה. כן ציין, כי באותה משמרת היה עומס מטלות חריג וכי הוא מבין שתחושת הלחץ לצד דיבורו הפוגעני של המתלונן הובילו אותו להגיב באופן אימפולסיבי ואלים. הנאשם מסר, כי הוא חש צער על מעשיו ועל הפגיעה במתלונן ומבין כי הגיב באופן לא שקול, לא אחראי ופוגעני. לדבריו, המחירים ובעיקר התסכול סביב פיטוריו מרתיעים ומשמעותיים עבורו. הנאשם מסר לשירות המבחן, כי הוא מוכן להשתלב בהליך טיפולי על מנת לבחון את החלקים הבעייתיים בהתנהגותו.

בבחינת הסיכוי לעבריינות וגורמי הסיכוי לשיקום, ביחס לגורמי הסיכון, שירות המבחן התרשם מנטייתו של הנאשם להדגיש את חלקיו המתפקדים ולהימנע מבחינה של קשיים עמם מתמודד. כן התרשמו כי במצבי לחץ בהם חווה אובדן שליטה, הנאשם עלול להגיב באופן לא אחראי ופוגעני ולהגמיש גבולות ונורמות התנהגות אשר מחזיק בהן על מנת ליצור אצלו תחושות של כוח ובטחון.

באשר לגורמי הסיכון, שירות המבחן הביא בחשבון את העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, ואת ההתרשמות כי הנאשם מתפקד באופן חיובי וערכי תוך שמירה על גבולות ואחריות כלפי תפקידיו השונים. כן התרשמו, כי פיטוריו והמחירים ששילם בעקבות כך מהווים גורם משמעותי מרתיע ומציב גבול. כן התרשמו, כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו ומבין כי התנהג באופן פוגעני ושלייל כלפי המתלונן. בנוסף, שירות המבחן הביא בחשבון כי הנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי.

באשר להמלצה בעניין העונש, שירות המבחן מציין כי נוכח העבודה כי הנאשם מביע רצון להשתלב בטיפול וההתרשמות כי קיימת אצלנו נזקקות טיפולית, הומלץ על הטלת צו מבחן למשך חצי שנה אשר במהלכה הנאשם ישתלב בהליך טיפולי. לצד זאת, שירות המבחן ממליץ על הטלת צו של"צ היקף של 120 שעות.

ביחס לשאלת ההרשעה, לאור התרשמות שירות המבחן כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו, התגייסותו לטיפול וההתרשמות כי הוא שומר חוק לצד ההערכה כי הרשעת הנאשם תוביל לפגיעה בדימוי העצמי החיובי שלו וכן נוכח העבודה כי הצביע על נזק קונקרטי אשר עשוי להיגרם לו, שירות המבחן ממליץ על ביטול הרשעתו בדין.

טענות הצדדים לעונש:

4. **המאשימה** עמדה בטיעוניה על הערך המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם ובהם ביטחון הגוף, הביטחון האישי של הפרט ושל הכלל. נטען כי במעשיו של הנאשם חומרה יתרה שכן הוא ניצל את סמכותו כסוהר ותקף אסיר אשר היה נתון במשמורתו.

המאשימה טענה כי יש לדחות את המלצת שירות המבחן, ונטען כי בעת גזירת עונשו של הנאשם עומדים שיקולים נוספים פרט להמלצת שירות המבחן, וכי חובה על בית המשפט לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי.

נטען כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בכתב אישום מתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר.

המאשימה טענה כי יש להותיר את ההרשעה על כנה ועתרה להטלת עונש מאסר מותנה ופיצוי.

5. **ב"כ הנאשם**, בראשית דבריו ביקש להתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין כי מדובר באיש משפחה, אב לשני ילדים קטנים אשר מאז המקרה המתואר ובעקבות הכרעת הדין פוטר מעבודתו בשב"ס לאחר 7 שנים. נטען, כי בזמן שחלף החל לעבוד במסגרת אחרת ואף החל לימודי הנדסה.

באשר להמלצת שירות המבחן ביחס לאי הרשעת הנאשם, נטען כי זו עומדת בקריטריונים אשר נקבעו בהלכת **כתב**. שכן מעסיקו מסר מסמך לשירות המבחן לפיו העסק בו עובד הנאשם עוסק בתחום הביטחון ובשל כך על העובדים להיות נעדרי עבר פלילי.

בנוסף, נטען, כי בסיום הלימודים הנאשם צפוי להירשם בפנקס הקבלנים ולא יוכל לעשות כן אם תעמוד לחובתו הרשעה.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה נוהגת לפי אנשי מרות בהם שוטרים או סוהרים, נעדרי עבר פלילי, אשר ביצעו עבירות תוך כדי תפקיד, כאשר חלקם חמורים יותר. נטען כי מדובר בפסקי דין בהם הוחלט לחרוג מן הכלל ולהימנע מהרשעה, תוך התחשבות בהלכת **כתב** (ת"פ 49186-12-20; ת"פ 21305-02-18; ת"פ 15383-02-17; ת"פ 11805-09-16; ת"פ 34459-06-14; ת"פ 48193-12-13; ת"פ 1257/06).

נטען, כי יש להביא בחשבון גם את העובדה, כי חלף זמן משמעותי ממועד ביצוע העבירה, שכן מדובר בתיק שהוגש שנתיים לאחר ביצועה, וכן העיכובים שחלו בתיק עקב חילופי המותב והזמן שנדרש לעריכת התסקיר. כן נטען, כי בזמן זה לא נפתחו תיקים חדשים כנגד הנאשם.

עוד נטען, כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הודה והצטער. כן נטען כי מאז שפוטר, הנאשם מנסה לשקם את חייו.

לסיכום, עתר ב"כ הנאשם להורות על אי הרשעתו של הנאשם. נטען כי גם הטלת של"צ יהיה בה כדי להעביר לנאשם מסר.

6. **הנאשם**, מסר כי הוא מצטער על שהיה וכי הוא למד מהטעות שעשה. כן מסר כי הוא מתכוון להמשיך

את שגרת חייו בלימודים ובעבודה. הוסיף כי הוא מבין את החומרה במעשיו, כי הוא רוצה להמשיך בחייו, והוא חושש כי העונש יפגע בפרנסתו. ציין כי אשתו בהריון שלישי והוא מבקש את התחשבות בית המשפט.

7. בהתאם להסכמות הצדדים ולאור טיב המחלוקת בין הצדדים נקבע, כי פסק הדין יישלח לצדדים.

8. להשלמת התמונה יצוין, כי על פי עדכון מאת שירות המבחן, הנאשם עודנו נמצא בקשר טיפולי.

דין והכרעה:

9. במוקד המחלוקת בין הצדדים, שאלת ביטול ההרשעה.

הלכה ידועה היא, כי מי שנקבע כי ביצע עבירה יורשע בה. היוצא מן הכלל הוא ביטול ההרשעה:

"הכלל הוא שאם נמצא שנאשם עבר עבירה, יש למצות את ההליך הפלילי עמו בדרך של הרשעה וענישה. החריג לכלל זה, שיופעל במקרים נדירים בלבד, הוא הימנעות מהרשעה" (רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל (18.8.14), פסקה 11).

בע"פ 8528/12 ציפורה נ' מדינת ישראל (03.03.2013), פסקה 9 הבהיר בית המשפט העליון:

"הנה כי כן, על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם...".

כן ראו התייחסות בית המשפט העליון למבחני המשנה שנקבעו בהלכת כתב, ובהם:

"עברו הפלילי והסבירות כי ישוב ויעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות כרוני של הנאשם או שמדובר בהתנהגות מקרית ויחידה; נסיבות ביצוע העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אלה; השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישי והבריאותי ועוד. מאידך גיסא, ניצבים שיקולים שבאינטרס הציבור, כגון: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעתה באחרים; הרציונאל שבבסיס הכלל המחייב הרשעה; המסר החברתי ועוד.... הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי שיקולי

**השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי. (ע"פ 5985/13
אבן נגד מדינת ישראל (2.4.14)).**

10. לאחר בחינת מכלול נסיבות המקרה יש לקבוע, כי נקודת האיזון במקרה זה נוטה לזכות ביטול הרשעת הנאשם וזאת בהתאם לתנאי הלכת **כתב** על מבחני המשנה.

המעשה בו הורשע הנאשם חמור. מדובר בהתנהגות אלימה כלפי עצור בעת שהיה נתון במשמורת שב"ס והנאשם הוא בעל תפקיד. מעשי הנאשם פגעו בעצור עצמו אך פגעו גם בערכים מוגנים חברתיים כלליים, בשלטון החוק, בדימוי התפקיד הציבורי ובאמון שניתן בידי אנשי אכיפת החוק להפעיל כח ומרות לתכלית חוקית וראויה בלבד ובמידה הנחוצה בלבד.

בנסיבות אלה, בטרם ייטה בית המשפט לקבל את המלצת שירות המבחן בדבר ביטול ההרשעה, יש לבחון בכובד ראש את האינטרסים הנוספים העומדים מנגד וכן יש לבחון לעומק שיקולים של הרתעת היחיד ושיקולים של הבטחה עתידית של שלום הציבור.

11. במקרה זה, הנאשם פוטר מעבודתו בשב"ס. עבודתו הנוכחית וכן תחום לימודיו הנוכחי אינם צפויים להעמיד את הנאשם במצב של יחסי מרות או של כח עודף אל מול אזרח. במובן זה, הקשר שבין העבירה בנסיבותיה ובין המידע אשר חיוני שיהיה בפני הרגולטור בבחינת עניינו של הנאשם בעתיד אינו קשר הדוק וחזק.

שירות המבחן התרשם מנטילת אחריות מלאה מצד הנאשם, מהרתעה רבה עקב ההליך הפלילי וההליך המשמעי ואינו מעריך כי קיימת מסוכנות עתידית.

12. בד בבד, הנאשם עסוק בבחינה עצמית ונמצא בקשר טיפולי עם שירות המבחן. כן עמל על שיקום תעסוקתי ומניעת פגיעה כלכלית במשפחתו. הנאשם עמד בנטל המוטל עליו להראות, כי צפוי לו נזק קונקרטי כתוצאה מההרשעה נוכח מקום עבודתו הנוכחי. כן קיים סיכון לנזק קונקרטי עתידי אם ישלים לימודיו ויבקש להרשם בפנקס הקבלנים.

13. התהליך הטיפולי אותו עבר הנאשם כמפורט בתסקיר תומך בקיומם של שיקולי שיקום משמעותיים המשתלבים עם האמור בתסקיר. בעניין זה בית המשפט לוקח בחשבון גם את חלוף הזמן.

סוף דבר:

14. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם.

בנוסף יוטלו על הנאשם:

א. צו של"צ בהיקף של 120 שעות.

הנאשם יבצע את עבודות השל"צ במשך שנה מהמועד שיקבע על ידי שירות המבחן ובהתאם לתוכנית שהוגשה על ידי שירות המבחן.

ב. צו מבחן לתקופה של 6 חודשים נוספים מהיום.

ג. פיצוי לנפגע העבירה בסך 1,500 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בתוך 90 יום ויועבר

לנפגע העבירה בהתאם לפרטים אותם תמסור המאשימה. המזכירות תעקוב.

הובהר לנאשם, כי אם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן, או לא יתמיד בביצוע עבודות השל"צ, ניתן יהיה להפקיע את צו השל"צ וכן את צו המבחן ולהטיל עליו עונש אחר תחתיו.

המזכירות תמציא העתק גזר הדין לצדדים ולשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ד תשרי תשפ"ג, 09 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.